NORAKSTS
Lieta Nr.A42447305
A796-07/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 4.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Dz.Amerika,

piedaloties pieteicējai *L.A.* un atbildētāja Valkas rajona Trikātas pagasta padomes pārstāvei Cildai Purgalei,

2007.gada 15.martā Rīgā, Antonijas ielā 6, atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu *L.A.* (turpmāk – pieteicēja) pieteikumā par Valkas rajona Trikātas pagasta padomes 2005.gada 26.septembra lēmuma Nr.8 (sēdes protokola 5.§) atcelšanu un cita satura administratīvā akta izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 2.novembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums (reģistrācijas numurs 16527) un 2005.gada 4.novembrī tiesnese pieņēmusi lēmumu par administratīvās lietas ierosināšanu.

[2] 2005.gada 22.augustā pieteicēja vērsusies Valkas rajona Trikātas pagasta padomē (turpmāk – pagasta padome vai atbildētājs) ar iesniegumu par zaudējumu atlīdzinājumu saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumu (turpmāk – Likums).

Ar pagasta padomes 2005.gada 26.septembra lēmumu Nr.8 (sēdes protokola 5.§) (turpmāk – Lēmums) pieteicējas iesniegums par zaudējumu atlīdzinājumu noraidīts kā nepamatots.

[3] Pieteicēja uzskata pārsūdzēto administratīvo aktu par nepamatotu un pretlikumīgu, pamatojoties uz šādiem argumentiem:

[3.1] Pagasta padome nepamatoti piemērojusi Likuma 10.panta otro daļu, jo pieteicēja nav vainojama pagasta padomes 2004.gada 20.augusta lēmumā Nr.41 (sēdes protokola 4.§) noteiktajā, ka pieteicējai zemes lietošanas tiesības atceltas un izbeigtas pamatojoties uz viņas lūgumu. Pieteicēja nav lūgusi nodarīt sev morālu kaitējumu.

[3.2] Pagasta padome nepamatoti piemērojusi Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 94.panta ceturto daļu, norādot, ka atlīdzināšanas pienākums izpildīts, jo ar pagasta padomes 2005.gada 29.augusta lēmumu Nr.7 pieteicējai atjaunotas zemes lietošanas tiesības. Pieteicēja uzskata, ka minētais lēmums ir prettiesisks un to pārsūdzējusi Administratīvajā rajona tiesā (lieta Nr.A42431805, ierosināta 2005.gada 20.oktobrī).

[3.3] Pieteicēja uzskata, ka pagasta padomes arguments par zaudējumu atlīdzinājuma pamatojumu nav patiess, jo viņas 2005.gada 20.augusta iesniegums, acīmredzot, nav ņemts vērā, nav pievienots lieta materiāliem un iznīcināts.

[4] Atbildētājs – Valkas rajona Trikātas pagasta padome uzskata pieteicējas pieteikumu par nepamatotu, pamatojoties uz šādiem argumentiem:

[4.1] Pieteicējas 2005.gada 20.augusta iesniegums nav iznīcināts un pagasta padomes deputāti ar to iepazīstināti. Pagasta padome 2005.gada 14.novembrī nosūtīja pieteicējai atbildi Nr.289 uz viņas 2005.gada 19.oktobra iesniegumu, ka 2005.gada 20.augusta iesniegums atrodas pagasta padomes lietvedības dokumentos un ar tiem iespējams iepazīties pagasta padomē pie sekretāres (lietas lapa Nr.26). Iepazīstoties ar 2005.gada 20.augusta iesniegumu, secināms, ka pieteicēja nav pievienojusi iesniegumam nevienu dokumentu, kas apliecinātu pagasta padomes atbildību par pieteicējai radītajiem zaudējumiem. Pieteicēja prasa atlīdzināt mantisko zaudējumu, personīgo un morālo kaitējumu kopsummā par Ls 32000,00.

[4.2] Materiālais zaudējums pieteikumā novērtēts par Ls 20000,00 par 2005.gada 6.maijā notikušo ugunsgrēku. Pieteicējai nav tiesību prasīt atlīdzinājumu no pagasta padomes par ugunsgrēka nodarītajiem zaudējumiem */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* saimniecībā, jo pagasta padome minētajā ugunsgrēkā nav vainojama.

[4.3] Pagasta padomes 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41 (sēdes protokola 4.§) ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu atzīts par spēkā neesošu, pieteicējai atjaunotas zemes lietošanas tiesības un atlīdzināta valsts nodeva par tiesas izdevumiem.

Personīgais kaitējums novērtēts Ls 7000,00 apmērā, bet morālais – Ls 5000,00 apmērā. Saskaņā ar Likuma 10.panta otro daļu cietušais nav tiesīgs prasīt zaudējuma atlīdzinājumu, ja ar apzinātu rīcību veicinājis viņam nodarītā zaudējuma rašanos. Pieteicējai nav tiesību uz personīgā un morālā kaitējuma atlīdzinājumu, jo minētais lēmums pieņemts saskaņā ar pietiecējas 2004.gada 29.jūlija iesniegumu, kurā pieteicēja pati lūdza atcelt pagasta zemes komisijas un pagasta padomes lēmumus par zemes lietošanas tiesību piešķiršanu (lietas lapas Nr.42, 43).

[4.4] Pieteicējas apgalvojums, ka pagasta padome vainojama par pieteicējai konstatēto kuņģa čūlu, nav patiess, jo šo slimību neizraisa stress.

[4.5] Saskaņā ar Likuma 11.pantu materiālā zaudējuma apmērs nav pierādīts ar APL norādītajiem pierādīšanas līdzekļiem, pieteicēja nav norādījusi personiskā kaitējuma pamatojumu, kā arī nav pierādīts morālā kaitējuma pamats.

[5] Pieteicēja tiesas sēdē pieteikumu uzturēja uz tajā minēto argumentu pamata.

[6] Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajā Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos minēto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir apmierināms daļēji, daļā pieteikums ir noraidāms, bet daļā tiesvedība ir izbeidzama.

[8] Saskaņā ar APL 250.panta pirmo daļu tiesa taisa spriedumu, pārbaudījusi, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, vai tas atbilst materiālo tiesību normām, vai tā pamatojums attaisno adresātam [..] piešķirtās, apstiprinātās vai noraidītās tiesības. Atbilstoši minētā panta otrajai daļai

tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai tos apstākļus, uz kuriem iestāde ir atsaukusies administratīvā akta pamatojumā.

[9] Pārbaudot to, vai atbildētājs, pieņemot pārsūdzēto Lēmumu, ir ievērojis procesuālos un formālos priekšnoteikumus, tiesa būtiskus procesuālos pārkāpumus nekonstatē. Arī strīds par to lietā nepastāv.

[10] Pārbaudot to, vai pārsūdzētais lēmums atbilst materiālo tiesību normām un vai tā pamatojums attaisno adresātam noraidītās tiesības, tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai atbildētājs pamatoti atteicis pieteicējai zaudējumu atlīdzinājumu saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumu.

[11] Tiesa, pārbaudot lietas materiālus, konstatē sekojošo:

[11.1] Pieteicēja 2004.gada 29.jūlijā, 2004.gada 24.augustā un 2004.gada 2.septembrī iesniegusi atbildētājam iesniegumus. Minētajos iesniegumos pieteicēja lūgusi atbildētāju:

1) atcelt Trikātas zemes komisijas 1996.gada 31.oktobra lēmumu Nr.18 pilnā apjomā;

2) atcelt Trikātas pagasta padomes 1996.gada 29.novembra lēmumu Nr.30 pilnā apjomā;

3) atcelt Trikātas pagasta padomes 1995.gada 30.maija lēmumu Nr.12 daļā par zemes 7,7 ha atstāšanu rezervē.

Pieteicēja pamatojusies uz apstākli, ka minētie lēmumi viņai nav tikuši paziņoti; ar 7,7 ha zemes robežām viņa nav iepazīstināta, nav saņēmusi robežu plānu un aktu; lēmumos, kuri attiecas uz */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* mantojamo zemi pēc stāvokļa uz 1940.gadu, nav iekļauta *M.V.Z.*. Ar Centrālā zemes komisijas 2004.gada 31.maija lēmumu Nr.3542 atcelti Centrālās zemes komisijas pilnvarotās personas Trikātas pagastā 1995.gada 26.maija protokols Nr.9 „Par zemes mantojuma sadalīšanu" un lēmums Nr.9 *M.V.Z.* un pieteicējas zemes lietā.

Vienlaikus pietecēja lūgusi cita satura administratīvos aktus, kuros rezervētā 7,7 ha zemes platība tiktu realizēta saskaņā ar likuma normām un būtu iekļauta arī *M.V.Z.* kā mantiniece.

[11.2] 2004.gada 20.augustā atbildētājs, izskatot pieteicējas 2004.gada 29.jūlija iesniegumu (lietas lapa 42-43), pieņēmis lēmumu Nr.41 (lietas lapa 17-18), atceļot un izbeidzot lietošanas tiesības Trikātas pagasta padomes 1995.gada 30.maija sēdes Nr.12 lēmumu daļā par 7,7 ha atstāšanu rezervē, Trikātas zemes komisijas 1996.gada 31.oktobra protokola Nr.18 lēmumu pilnībā un Trikātas pagasta padomes 1996.gada 29.novembra sēdes Nr.30 lēmumu pilnībā uz personīga lūguma pamata, nolemts arī ieskaitīt zemes gabalu 6,4 ha kopplatībā ar kadastra numuru 9484-003-0130 brīvajā valsts rezerves zemē, kā arī veikt izmaiņas pārskata plānā un kadastra reģistrā;

[11.3] Pieteicēja pagasta padomes 2004.gada 20.augusta lēmumu Nr.41 pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot šo lēmumu atcelt un izdot labvēlīgu administratīvo aktu. Ar Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 26.maija spriedumu lietā Nr.A42182804 (lietas lapa 61-67) pieteicējas pieteikums apmierināts daļēji – pagasta padomes 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41 atzīts par spēkā neesošu, bet pieteikums daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu noraidīts.

Šajā spriedumā Administratīvā rajona tiesa konstatēja, ka pagasta padomes 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41 pieteicējai ir nelabvēlīgs administratīvais akts, jo ar to pieteicējai ir atņemtas viņai piešķirtās zemes lietošanas tiesības uz 6,4 no 7,7 ha zemes (skat. sprieduma 10.punktu). Tiesa arī atzina, ka pieteicēja nav vēlējusies atteikties no piešķirtajām zemes lietošanas tiesībām vispār, bet vēlējusies tādus administratīvos aktus, kuri būtu vēl labvēlīgāki attiecībā uz strīdus zemes gabalu 7,7 ha platībā. Tiesa arī atzina, ka atbildētājs nav ievērojis APL 76.panta ceturto daļu, norādot, ka lēmumi, kurus pieteicēja lūdza pārskatīt, ir kļuvuši neapstrīdami un tāpēc atbildētājam, lai no jauna izvērtētu un atceltu administratīvo aktu (turpinātu iesākto administratīvo procesu), bija jālemj par procesuālā termiņa atjaunošanu administratīvo aktu pārskatīšanai, ja persona ir iesniegusi lūgumu par procesuālā termiņa atjaunošanu. Tiesa konstatēja, ka šādu lūgumu pieteicēja atbildētājam nebija iesniegusi, tāpēc atbildētājam konstatētajos apstākļos nebija pamata vispār lemt jautājumu pēc būtības par administratīvo aktu atcelšanu. Tiesa arī secināja, ka lēmums kā adresātam nelabvēlīgs administratīvs akts nav pamatots ne ar vienu tiesību normu, tādējādi pārkāpjot APL 11.pantā nostiprināto likuma atrunas principu, kas pats par sevi ir pietiekams pamats pārsūdzēto lēmumu atzīt par spēkā neesošu, pamatojoties uz APL 74.panta pirmās daļas 3.punktu. Bez tam, tiesa norādīja, ka administratīvs akts, kas adresātam atņem daļu no jau piešķirtām tiesībām, nav uzskatāms par adresātam labvēlīgu administratīvu aktu, tādējādi pieteicējas prasījums par cita satura administratīvā akta izdošanu, kas samazina viņas tiesību apjomu, nevar tikt uzskatīts par prasījumu izdot vēl labvēlīgāku administratīvo aktu. Tiesa pateica, ka atbildētājam bija tiesības atcelt pēc būtības adresātam labvēlīgos administratīvos aktus tikai tādā gadījumā, ja vienlaicīgi tiktu pieņemti adresātam vēl labvēlīgāki administratīvie akti.

Pieteicēja Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 26.maija spriedumu pārsūdzēja daļā, ar kuru tika noraidīts pieteicējas pieteikums daļā. Līdz ar to, saskaņā ar APL 263.panta otro daļu spriedums tā nepārsūdzētajā daļā, proti, daļā, ar kuru pagasta padomes 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41 atzīts par spēkā neesošu, stājies spēkā, kad beidzās termiņš tā pārsūdzēšanai, respektīvi, 2005.gada 16.jūnijā.

[11.4] Pieteicēja 2005.gada 22.augustā vērsusies ar iesniegumu (lietas lapa 12-16), kurš datēts ar 2005.gada 20.augustu, pie atbildētāja, izsakot sekojošus lūgumus:

[11.4.1] atlīdzināt mantiskos zaudējumus Ls 20000,00 apmērā saskaņā ar Likuma 12.pantu un 13.panta trešo daļu. Mantiskā zaudējuma pamats – sakarā ar atbildētāja bezdarbību – zemes reformas tiesisku neveikšanu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemei, ignorējot likumīgo */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* mantinieku *L.A.* un *M.V.Z.* zemes pieprasījumus, kas iesniegti attiecīgi 1991.gada 10.jūnijā un 1992.gada 13.decembrī. Kā norādīts iesniegumā, šī rīcība bijusi par iemeslu tīšai */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* saimniecības ēku (kūts un šķūņa) nodedzināšanai 250 m^2 platībā 2005.gada 6.maija naktī. Pieteicēja iesniegumam pievienojusi dedzināšanu pierādošus dokumentus (lietas lapa 27-30);

[11.4.2] atlīdzināt personisko kaitējumu Ls 7000,00 apmērā saskaņā ar Likuma 8.pantu un 14.panta otro daļu. Pieteicēja norādījusi, ka ir nodarīts personiskais kaitējums viņas veselībai. Personiskā kaitējuma pamats – atbildētājs, izmainot pieteicējas lūguma būtību, 2004.gada augustā pieņēma lēmumu Nr.41, ar kuru izbeidza pieteicējai lietošanas tiesības uz zemi 7,7 ha platībā. Šis lēmums bija izteikti nelikumīgs un pieteicējas tiesību aizskarošs, tas pieteicējai radījis spriedzi un viesis pesimismu mantojamās zemes atgūšanas iespējamībai. Sakarā ar nomācošajiem apstākļiem pieteicēja izjutusi neciešamas sāpes, kuras pēc 2004.gada 20.augusta

saasinājās līdz nepieciešamībai izsaukt ātro palīdzību. 2004.gada 11.septembrī pieteicēja tikusi nogādāta ar ātro palīdzību Smiltenes slimnīcā, pēc tam saņēmusi norīkojumu uz Valmieras slimnīcu 2004.gada 15.novembrī veikto EGD endoskopijas procedūru, kura apstiprināja kuņģa čūlu, kas pieteicējai konstatēta pirmo reizi un ir saistīta ar pārdzīvojumiem, ko izsaucis atbildētāja nelikumīgais 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41 par zemes lietošanas tiesību izbeigšanu. Pieteicēja kā pierādījumus pievienojusi dokumentus – kvīti (lietas lapa 40) un endoskopijas rezultātu aprakstu (lietas lapa 41);

[11.4.3] atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 5000,00 apmērā saskaņā ar Likuma 9.pantu un 14.panta trešo daļu. Morālā kaitējuma pamats – atbildētāja 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41, ar kuru pieteicējai radītas ciešanas līdz pat 2005.gada 26.maija sprieduma lietā Nr.A42182804 saņemšanai, jo Administratīvā rajona tiesa atzinusi par spēkā neesošu šo lēmumu. Pieteicēja norāda, ka atbildētājs nav paziņojis pieteicējai par 2004.gada 20.augusta lēmumu Nr.41, bet tai pat laikā nekavējoties nosūtījis to citām institūcijām (Valsts zemes dienestam, Centrālajai zemes komisijai). Pieteicēja iesniegumam pievienojusi dokumentus, kas apliecina, ka šis lēmums tika nosūtīts Centrālajai zemes komisijai (lietas lapa 37-39). Uz 2004.gada 20.augusta lēmuma Nr.41 pamata Centrālā zemes komisija, savukārt, 2004.gada 6.septembrī pieņēmusi lēmumus Nr.3677 (lietas lapa 37) un Nr.3678 (izriet no CZK paskaidrojuma, lietas lapa 39). Tas viss pieteicējai radījis ciešanas, izsaucot arī sekas – saslimšanu. Pieteicēja norāda arī uz „terora aktu" – ēku nodedzināšanu 2005.gada 6.maija naktī, kas ir tiešs turpinājums patvaļai 2004.gada 20.augusta lēmumam Nr.41.

[11.5] Atbildētājs, izskatot pieteicējas 2005.gada 22.augusta iesniegumu, noraidījis to uz sekojošiem pamatiem:

[11.5.1] neviens no iesniegumam pievienotajiem dokumentiem saskaņā ar Likuma 11.pantu nesatur pamatojumu zaudējumu atlīdzināšanai;

[11.5.2] pagasta padome nevar būt materiāli atbildīga par ugunsgrēku pieteicējas valdījumā, jo katrs īpašnieks vai valdītājs ir atbildīgs par sava īpašuma saglabāšanu un drošību.

[11.5.3] atbildētājs atsaucies uz Likuma 10.panta otro daļu, norādot, ka cietušais nav tiesīgs saņemt zaudējuma atlīdzinājumu, ja ar apzinātu rīcību ir veicinājis viņam nodarītā zaudējuma rašanos. Ievērojot to, ka pieteicēja prasa personīgo un morālo kaitējumu par 2004.gada 20.augusta pagasta padomes lēmumu Nr.41, kurš izdots uz pieteicējas lūguma pamata, tad pieteicējai nav tiesību prasīt atlīdzinājumu;

[11.5.4] atbildētājs arī norāda, ka ar Trikātas pagasta padomes 2005.gada 29.augusta lēmumu Nr.7 (pieteicēja ir pārsūdzējusi šo lēmumu Administratīvajā rajona tiesā, kura 2006.gada 27.decembrī ir taisījusi spriedumu, kurš nav stājies spēkā) pieteicējai ir atjaunotas zemes lietošanas tiesības, līdz ar to pagasta padome saskaņā ar APL 94.panta ceturto daļu atlīdzināšanas pienākumu ir izpildījusi;

[11.5.5] iesniegumam nav pievienots neviens dokuments, kas apliecinātu zaudējumu aprēķinu.

[12] Tātad, atbildētājam bija jāizlemj trīs pieteicējas prasījumi – atlīdzināt mantiskos zaudējumus Ls 20000,00 apmērā, kas ir zaudējums */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* saimniecības ēku (kūts un šķūņa) nodedzināšanas rezultātā, atlīdzināt personisko kaitējumu Ls 7000,00 apmērā, sakarā ar nodarīto personisko kaitējumu viņas veselībai, un atlīdzināt morālo kaitējumu Ls 5000,00 apmērā.

[13] Novērtējot pieteicējas iesniegumu daļā par mantiskā zaudējuma Ls 20000,00 apmērā, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais Lēmums attiecībā uz šo prasījumu ir pamatots, bet tiesvedība pēc pieteicējas pieteikuma daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu attiecībā uz mantisko zaudējumu atlīdzināšanu ir izbeidzama, ievērojot turpmākos apsvērumus.

Likuma 7.panta pirmā daļa noteic, ka mantiskais zaudējums šā likuma izpratnē ir katrs mantiski novērtējams pametums, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesiska administratīvā akta vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ.

Pieteicēja kā uz cēloņsakarību mantiskā zaudējuma radīšanā norāda uz atbildētāja faktisko rīcību – bezdarbību, proti, zemes reformas tiesisku neveikšanu */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* zemei, ignorējot likumīgo */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* mantinieku *L.A.* un *M.V.Z.* zemes pieprasījumus, kas iesniegti attiecīgi 1991.gada 10.jūnijā un 1992.gada 13.decembrī.

Saskaņā ar Likuma 6.panta pirmo daļu tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība – objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

No minētajām normām secināms, ka pieteicējai, pirmkārt, bija jānorāda, tieši kādu iestādes faktisko rīcību – bezdarbību pieteicēja uzskata par prettiesisku un secīgi jānorāda, kā šāda rīcība izraisījusi tās sekas, uz kurām tagad norāda pieteicēja. Taču pieteicēja savā iesniegumā tikai ļoti vispārīgi norādījusi uz nekonkrētu iestādes faktisko rīcību aptuveni 15 gadu lielā laika periodā. Ievērojot to, ka iestādes faktiskā rīcība, uz kuru pieteicēja ir atsaukusies kā uz savu mantisko zaudējumu iemeslu, ir tik nekonkrēta, nav iespējams novērtēt šīs rīcības prettiesiskumu un vēl jo vairāk – arī cēloņsakarību starp šo faktisko rīcību un sekām praktiski nav iespējams noteikt.

Bez tam, tiesa nevar saskatīt cēloņsakarību starp pieteicējas norādīto iestādes faktisko rīcību un mantiskiem zaudējumiem šo zaudējumu rakstura dēļ, proti, zaudējums izpaudies kā nekustamā īpašuma daļēja nodegšana (skat. aktu par ugunsgrēku, lietas lapa 28), kas var notikt vai nu kādas personas noziedzīga nodarījuma rezultātā, par ko var būt atbildīga tikai un vienīgi šī persona, vai arī negadījuma rezultātā, kur nevar būt vainojama neviena persona.

Lietas materiālos atrodas Vidzemes tiesas apgabala prokuratūras 2005.gada 22.jūnija vēstule, adresēta pieteicējai, kur norādīts, ka par minēto faktu 2005.gada 9.maijā Valkas rajona policijas pārvaldē ir ierosināta krimināllieta Nr.11140012705 pēc Krimināllikuma 185.panta otrās daļas par svešas mantas tīšu iznīcināšanu vai bojāšanu, ja tā izdarīta ar dedzināšanu.

Pieteicēja saskaņā ar Kriminālprocesa likuma (turpmāk – KPL) 95.panta pirmo daļu var tikt uzskatīta par cietušo kriminālprocesā, ja viņai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, proti, morāls aizskārums, fiziskas ciešanas vai mantisks zaudējums un atbilstoši KPL 96.panta pirmajai daļai pieteicēju par cietušo var atzīt procesa virzītājs vai izmeklēšanas grupas dalībnieks ar savu lēmumu, ko var uzrakstīt arī rezolūcijas veidā. Saskaņā ar KPL 97.panta pirmo daļu cietušais piesaka sava kaitējuma apmēru un izmanto savas procesuālās tiesības morālas un materiālas kompensācijas gūšanai, bet saskaņā ar 351.panta pirmo daļu cietušajam ir tiesības iesniegt pieteikumu par radītā kaitējuma kompensāciju jebkurā kriminālprocesa stadijā līdz tiesas izmeklēšanas uzsākšanai. Pieteikumā jāpamato pieprasītās kompensācijas

apmērs. KPL 351.panta ceturtā daļa, savukārt, nosaka, ka pie krimināltbildības saucamās personas nenoskaidrošana nav šķērslis kompensācijas pieteikuma iesniegšanai.

No iepriekš minētajām normām izriet, ka pieteicējai savu zaudējumu atlīdzība, kas nodarīta noziedzīga nodarījuma rezultātā, ja tāds tiks konstatēts, ir jāprasa krimināltprocesuālā kārtībā, nevis administratīvi procesuālā kārtībā. Administratīvi procesuālajā kārtībā var prasīt zaudējumu atlīdzinājumu, kas radies no iestādes darbības vai bezdarbības publisko tiesību jomā, kā tas izriet no Likuma 7.panta pirmās daļas, APL 1.panta trešās daļas un APL 89.panta.

Ievērojot to, ka pieteicēja lūgusi labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tai skaitā, attiecībā arī uz šo prasījumu par mantisko zaudējumu atlīdzināšanu, un ievērojot to, ka šie zaudējumi ir prasāmi krimināltprocesuālā kārtībā, ievērojot mantiskā zaudējuma raksturu, tad tiesvedība lietā šajā pieteikuma daļā ir izbeidzama saskaņā ar APL 282.panta 1.punktu, kurš noteic, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā.

Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, tiesa secina, ka atbildētājs pareizi ir pieņēmis Lēmumu, noraidot pieteicējas iesniegumu par mantisko zaudējumu atlīdzināšanu.

[14] Novērtējot pieteicējas iesniegumu daļā par personiskā kaitējuma Ls 7000,00 apmērā sakarā ar nodarīto personisko kaitējumu viņas veselībai atlīdzināšanu, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais Lēmums attiecībā uz šo prasījumu ir pamatots, bet pieteicējas pieteikums daļā ir noraidāms, tai skaitā, attiecībā uz labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ievērojot turpmākos apsvērumus.

Likuma 8.panta pirmā daļa noteic, ka personiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas [..] veselībai, [..].

Likuma 11.panta otrā daļa noteic, ka personiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek pierādīts ar APL noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem. Privātpersonai ir pienākums norādīt personiskā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru un to pamatot.

Likuma 14.panta pirmā daļa reglamentē, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību**,** kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus, bet otrā daļa noteic, ka personiskā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 5000 latiem. Ja nodarīts smags personiskais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 7000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20 000 latiem.

Likuma 16.panta otrajā daļā noteikts, ka iesniegumā, ar kuru persona vēršas iestādē par zaudējumu atlīdzību, var norādīt arī pierādījumus, kas apliecina zaudējuma nodarīšanas faktu un zaudējuma apmēru, un iesniegumam pievieno attiecīgo dokumentu kopijas, uzrādot šo dokumentu oriģinālus vai noteiktā kārtībā apliecinātus norakstus. Ja iesniegums nosūtīts pa pastu, tam pievieno noteiktā kārtībā apliecinātus dokumentu norakstus vai kopijas.

APL 97.pants noteic, ka nosakot mantiskā zaudējuma un personiskā kaitējuma priekšnosacījumus un atlīdzinājuma apmēru, piemēro civiltiesību principus, ja likumā nav noteikt citādi.

No iepriekš minētajām normām izriet, ka pirmkārt, jāpastāv prettiesiskai faktiskai rīcībai vai administratīvajam aktam, ar kuru ir nodarīts personiskais kaitējumus, otrkārt, jāpastāv zaudējumam, treškārt, saskaņā ar Likuma 6.panta pirmo daļu ir jāpierāda tieša cēloņsakarība starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu, ceturtkārt, privātpersonas pienākums ir pamatot personiskā kaitējuma zaudējumu apmēru.

Pieteicēja kā savu personiskā kaitējuma zaudējumu pamatu norāda atbildētāja 2004.gada 20.augusta lēmumu Nr.41. Šis lēmums ar Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 26.maija spriedumu ir atzīts par prettiesisku un spēkā neesošu. Spriedums šajā daļā ir stājies likumīgā spēkā.

Pieteicēja norāda atbildētājam savā iesniegumā, ka šis lēmums bijis par iemeslu pieteicējas veselības problēmām, proti, kuņģa čūlai. Ar lietā esošajiem pierādījumiem ir apstiprināts, ka pieteicējai tik tiešām 2004.gada 15.novembra endoskopijas rezultātā noskaidrots, ka viņai ir kuņģa čūla (lietas lapa 41). Šāds pierādījums tika iesniegts arī atbildētājam. Atbildētājam tika iesniegta arī 2004.gada 11.septembrī izrakstīta kvīts, sērija CG Nr.68027, kuru izdevusi Sarkanā Krusta Smiltenes slimnīca, kura apliecina, ka pieteicēja maksājusi iestāšanās maksu Ls 5,00 apmērā. Citi pierādījumi vai apsvērumi par personiskā kaitējuma apmēru un cēloņsakarību atbildētājam nav iesniegti.

Tiesa uzskata, ka ar atbildētājam iesniegtajiem pierādījumiem pieteicēja nav pierādījusi tiešu cēloņsakarību starp iestādes prettiesisko lēmumu un pieteicējai izraisītajām veselības problēmām, tieši pretēji, endoskopijas izraksta slēdzienā (lietas lapa 41) norādīts, ka pieteicējai ir pozitīvs H.Pilori tests.

Tiesa vēlas norādīt, ka pēc pašreiz valdošā uzskata galvenais kuņģa čūlas iemesls ir baktērija – *Helicobacter pylori* (helikobaktērija). Kuņģa čūla var rasties arī ilgstoši vai nepareizi lietojot nesteroīdos pretiekaisuma medikamentus (avots:

http://www.emedica.lv/slimibas_cula.htm, arī
http://www.cula.lv/information/peptiskas.asp un
http://www.medicina.lv/lat/second4.php?page=news&id=176&cat=2&thm=0).

Minētie avoti liecina, ka mūsdienīga čūlu ārstēšana pamatojas uz to, ka, čūlas izcelsmei nepieciešama kuņģa skābe (“nav skābes – nav čūlas”) un vismaz viens no galvenajiem riska faktoriem: helikobaktērija vai nesteroidālo pretiekaisuma līdzekļu lietošana. Minēto apstiprina lielais izārstēto un no čūlas rašanās un komplikācijām pasargāto skaits, ko nodrošina helikobaktērijas izskaušana, kas parasti ir tikai 7 dienu intensīvas ārstēšanas kurss vairāk par 80% slimniekiem praktiski izārstē čūlas slimību un ievērojami mazina čūlas komplikācijas pacientiem, kuri lieto nesteroidālos pretiekaisuma līdzekļus (rezultāti no Latvijas medicīnas iestādēm); efektīgu, drošu kuņģa skābes izdalīšanās mazinošu zāļu lietošana visā paaugstinātā riska periodā (nosaka ārstējošais ārsts).

Ievērojot to, ka pieteicējai konstatēta helikobaktērija, atbilstoši iepriekš minētajam šīs baktērijas visticamāk ir pieteicējas slimības cēlonis. Līdz ar to cēloņsakarība starp atbildētāja prettiesisko lēmumu un pieteicējas slimību nav saskatāma.

Ievērojot to, ka tiesa nav konstatējusi cēloņsakarību starp atbildētāja prettiesisko lēmumu un pieteicējai radīto personisko kaitējumu, nozīmi zaudē zaudējums apmērs un pierādījumi, kas to apliecina. Tāpat arī nozīmi zaudē pierādījumi par to, ka līdz 2004.gada 20.augustam pieteicēja nebija vērsusies pēc palīdzības pie ārstniecības personām ar sūdzībām par sāpēm vēderā (lietas lapa 82).

Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, tiesa secina, ka atbildētājs pareizi ir pieņēmis Lēmumu, noraidot pieteicējas iesniegumu par personiskā kaitējuma atlīdzināšanu. Savukārt, pieteicējas pieteikums daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu šai sakarā ir noraidāms.

Pieteicēja tiesas sēdē papildus iesniegusi pierādījumus par savu slimību – cukura diabētu, taču tiesa šos pierādījumus nevērtē, jo pieteicēja šādus pierādījumus nebija iesniegusi atbildētājam, turklāt, nebija arī norādījusi uz šo slimību kā uz savu personisko kaitējumu atbildētāja prettiesiskā administratīvā akta rezultātā, līdz ar to atbildētājam nebija iespējams izvērtēt šo pieteicējas argumentu un pieņemt par to lēmumu.

[15] Novērtējot pieteicējas iesniegumu daļā par morālā kaitējuma Ls 5000,00 apmērā atlīdzināšanu, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais Lēmums attiecībā uz šo prasījumu ir nepamatots un prettiesisks, tāpēc atceļams, bet pieteicējas pieteikums daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu ir apmierināms daļēji, ievērojot turpmākos apsvērumus.

Likuma 9.pants noteic, ka morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Likuma 11.panta trešā daļa noteic, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Privātpersonai ir pienākums norādīt morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru.

Likuma 14.panta trešā daļa noteic, ka morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 3000 latiem. Ja nodarīts smags morālais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 5000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20000 latiem.

Lietā, tiesas ieskatā, ir pierādīts pieteicējas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums. Proti, ar Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 26.maija spriedumu ir atzīts par prettiesisku un spēkā neesošu atbildētāja 2004.gada 20.augusta lēmums Nr.41. Spriedums šajā daļā ir stājies likumīgā spēkā.

Kā jau iepriekš šī sprieduma 11.3.punktā konstatēts, Administratīvā rajona tiesa 2005.gada 26.maija spriedumā atzina, ka atbildētājs ar 2004.gada 20.augusta lēmumu Nr.41 atcēlis pieteicējai labvēlīgus lēmumus, ko atbildētājs nebija tiesīgs darīt, nepieņemot pieteicējai vēl labvēlīgāku lēmumu.

Tiesa uzskata, ka ar šādu atbildētāja lēmumu pieteicējai ir nodarīts būtisks tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums, jo pieteicēja nepamatoti zaudēja zemes lietošanas tiesības uz lēmumā norādīto zemes platību un secīgi arī nākotnē iegūstamās īpašuma tiesības. Turklāt, šis lēmums radīja arī citas sekas, proti, Centrālā zemes komisija 2004.gada 6.septembrī, pamatojoties uz šo lēmumu, pieņēmusi lēmumu Nr.3677, ar kuru atcēlusi iepriekš pieņemtus lēmumus pieteicējas zemes lietās.

Tiesa uzskata par nepamatotu atbildētāja atsaukšanos uz Likums 10.panta otro daļu un norādi pārsūdzētajā Lēmumā par to, ka zemes lietošanas tiesības pieteicējai tika pārtrauktas, pamatojoties uz pieteicējas pašas lūgumu. Tiesa norāda, ka no pieteicējas 2004.gada 29.jūlija iesnieguma atbildētājam (lietas lapa 42-43) nepārprotami izriet, ka pieteicēja lūdz atcelt iesniegumā minētos lēmumus tikai ar nosacījumu, ka daļa no šīs zemes tiks piešķirta arī *M.V.Z.*, respektīvi, pieteicēja neatsakās no savām tiesībām uz šo zemes gabalu pavisam. Minētais nostiprināts arī Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 26.maija spriedumā, kas liek secināt, ka pieteicējai labvēlīgu lēmumu atcelšana ar 2004.gada 20.augusta lēmumu Nr.41 ir tikai un vienīgi atbildētāja kļūda, nevis pieteicējas gribas izpausme.

Tiesa arī uzskata, ka atbildētājs nebija tiesīgs atsaukties uz APL 94.panta ceturto daļu, norādot, ka ar 2005.gada 29.augusta pagasta padomes lēmumu Nr.7 pieteicējai ir atjaunotas zemes lietošanas tiesības, tādējādi uzskatot, ka atbildētājs ir izpildījis atlīdzināšanas pienākumu. Tiesa vērš uzmanību uz to, ka pieteicējai zemes lietošanas tiesības atjaunojušās ar brīdi, kad stājās spēkā Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 26.maija spriedums daļā par atbildētāja 2004.gada 20.augusta lēmuma Nr.41 atzīšanu par spēkā neesošu, nevis ar atbildētāja minēto lēmumu. Līdz ar to, pieteicējai radīto zaudējumu atlīdzinājumu nevar uzskatīt par atbildētāja nopelnu APL 94.panta ceturtās daļas izpratnē. Līdz ar to, atbildētāja minētais arguments nemazina atbildētāja atlīdzināšanas pienākumu.

Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, tiesa uzskata, ka atbildētāja Lēmums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājuma noraidīšanu ir prettiesisks un atceļams, un atbildētājam ir uzdodams pienākums izdot cita satura administratīvo aktu, ievērojot turpmākos tiesas apsvērumus attiecībā uz morālā kaitējuma apmēru.

Nosakot morālā kaitējuma apmēru, jāņem vērā tas, ka pieteicējai nodarītais būtiskais tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesiskais aizskārums ir pilnībā novēršams, proti, ar atbildētāja prettiesisko lēmumu nodarītās sekas bija novēršamas, kas pieteicējai bija zināms, jo lēmums bija pārsūdzams tiesā. Tas nozīmē, ka pārmērīgām morālām ciešanām nebija pamata, ja pieteicēja uzskatīja, ka lēmums ir tiešām prettiesisks un tā tiesiskuma kontroles rezultātā var tikt atcelts vai atzīts par spēkā neesošu. Tiesas ieskatā, šādas morālās ciešanas nevar vērtēt kā smagu morālu kaitējumu Likuma 14.panta trešās daļas izpratnē, tāpēc pieteicējas prasījums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 5000,00 apmērā pilnā apjomā nav apmierināms.

Tiesa ņem vērā arī, ka pieteicējai atbilstoši APL 96.pantam bija pienākums savu zināšanu un praktisko iespēju robežās darīt visu iespējamo, lai samazinātu savus zaudējumus vai kaitējumu, kā arī darīt iestādei zināmus apstākļus, kurus tai nepieciešams zināt, lai konstatētu attiecīgā publisko tiesību subjekta atbildības pamatu un nodarīto zaudējumu vai kaitējuma apmēru. Ja iesniedzējs šo pienākumu nepamatoti nepilda, vēlāk, apstrīdot iestādes lēmumu augstākā iestādē vai pārsūdzot to tiesā, viņš uz attiecīgajiem apstākļiem nevar atsaukties. Ar minēto jāsaprot ne tikai pieteicējas tiesības vērsties tiesā savu tiesību aizsardzībai, bet arī pienākumu pirms tiesas informēt atbildētāju par administratīvā akta prettiesiskumu, norādīt uz pārpratumu, kas izveidojies, nepareizi izprotot un tulkojot pieteicējas 2004.gada 29.jūlija iesniegumu, izskaidrot patieso sava iesnieguma jēgu un būtību. Šāds pienākums ir nostiprināts arī APL 74.panta otrajā daļā, kur noteikts, ka adresāts nekavējoties paziņo iestādei savas šaubas par administratīvā akta spēkā esamību. Ievērojot to, ka 2004.gada 20.augusta lēmumā Nr.41 nebija norādītas tiesību normas, lēmuma prettiesiskums bija

acīmredzams. Taču tiesai, ievērojot 2004.gada 20.augusta lēmuma Nr.41 saturu, kur norādīts: „...uzklausot *L.A.* viedokli un apvainojumus padomei un priekšsēdētājai,...", „*L.A.* tiek paskaidrots, ka atceļot augstāk minētos lēmumus, tiks izbeigtas lietošanas tiesības un zeme tiks ieskaitīta brīvajās valsts rezerves zemēs. Citus lēmumus */dzēsts nekustamā īpašuma nosaukums/* mantojamās zemes sadalīšanai starp mantiniekiem atceļot minētos lēmumus pagasta padome nav tiesīga pieņemt.", rodas iespaids, ka lēmuma pieņemšanas laikā ne pieteicēja, ne arī atbildētāja pārstāvji nav nonākuši pie vienota viedokļa par pieteicējas patieso vēlmi un gribu, ka pieteicēja nav skaidrojusi sava iesnieguma būtību, kaut gan pieteicējai tika izskaidrots, kādas būs šī lēmuma sekas. Līdz ar to, tiesa uzskata, ka pieteicēja savu pienākumu netika izpildījusi, kaut gan viņai šāda iespēja bija, zinot atbildētāja viedokli par pieteicējas 2004.gada 29.jūlija iesniegumu.

Tai pat laikā iepriekš minētie pieteicējas pienākumi neizslēdz arī atbildētāja atbildību, jo pieteicēja 2004.gada 21.septembrī vērsās tiesā ar pieteikumu par 2004.gada 20.augusta lēmuma Nr.41 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tādējādi atbildētājam bija iespējas patstāvīgi izvērtēt sava lēmuma tiesiskumu. Taču atbildētājs ir atbildīgs tikai tik tālu, cik tālu pieteicējai vairs nebija iespējams grozīt atbildētāja attieksmi pret 2004.gada 20.augusta lēmumu Nr.41.

Ievērojot minētos apsvērumus, tiesa uzskata, ka pieteicējai nodarītais morālais kaitējums ir novērtējams Ls 300,00 apmērā.

Tiesa, nosakot summas apmēru, ņem vērā Centrālā statistikas biroja fiksēto strādājošo mēneša vidējo darba samaksu 2004.gada augusta mēnesī (kad tika izdots prettiesiskais lēmums) sabiedriskajā sektorā, kas tika fiksēts Ls 233,00 apmērā (avots: http://www.csb.gov.lv/csp/content/?cat=2304), jo kļūdaino un prettiesisko lēmumu sagatavojis pagasta padomes darbinieks vai amatpersona, kuram tādējādi ir jānes atbildība par šādu lēmumu, proti, aptuveni savas algas apmērā. Tiesas ieskatā minētie apsvērumi ir objektīvs pamats zaudējuma apmēra noteikšanai, jo arī Likuma V nodaļa paredz izvērtēt konkrētās amatpersonas atbildību zaudējumu nodarīšanā privātpersonai un zaudējumus piedzīt no šīs amatpersonas regresa kārtībā.

Minētā summa tiesas ieskatā ir samērīga gan attiecībā pret pagasta padomi, kas liks pārvērtēt savas pieļautās kļūdas un turpmāk tādas vairs nepieļaut, gan attiecībā pret pieteicēju, kurai šai summai būtu jāsniedz morāls gandarījums.

[16] Ievērojot to, ka pieteicēja ar iesniegumu par zaudējumu atlīdzību atbilstoši Likuma 15.pantam ir vērsusies pie atbildētāja, tad atbildētājam atbilstoši Likuma 19.panta piektajai daļai mēneša laikā bija jāpieņem lēmums par zaudējuma atlīdzinājuma piešķiršanu un atlīdzinājuma apmēru vai arī par iesnieguma noraidīšanu. Tiesa ir tiesīga vērtēt šī lēmuma tiesiskumu vai prettiesiskumu, un ja gadījumā tiek konstatēts, ka Lēmums ir prettiesisks un iesnieguma iesniedzējam bija tiesības saņemt zaudējumu atlīdzību, tad lēmumu par zaudējumu atlīdzību ir jāpieņem lemjošajai iestādei pēc tiesas sprieduma. Līdz ar to atbildētājam uzdodams uzdevums pieņemt lēmumu viena mēneša laikā kopš sprieduma spēkā stāšanās dienas, izdodot administratīvo aktu ar tādu saturu, kādu to noteikusi tiesa.

Proti, atbildētājam viena mēneša laikā (Likuma 19.panta piektā daļa) no sprieduma spēkā stāšanās dienas jāpieņem lēmums, ar kuru jānolemj izmaksāt pieteicējai zaudējumu atlīdzību par morālo kaitējumu Ls 300,00 apmērā ne vēlāk kā

viena mēneša laikā no lēmuma pieņemšanas dienas. Zaudējumu atlīdzinājums izmaksājams no pašvaldības budžeta (Likuma 25.panta pirmā daļa).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246.-251., 253.panta pirmo daļu, 254.panta pirmo daļu un otrās daļas 2.punktu, 289.-291.pantu, 282.panta 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Daļēji apmierināt *L.A.* pieteikumu.

Atcelt Valkas rajona Trikātas pagasta padomes 2005.gada 26.septembra lēmumu Nr.8 (sēdes protokola 5.§) daļā, ar kuru noraidīts *L.A.* 2005.gada 22.augusta iesniegums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu, **ar lēmuma pieņemšanas dienu.**

Uzlikt par pienākumu Valkas rajona Trikātas pagasta padomei viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas izdot administratīvo aktu, nolemjot ne vēlāk kā viena mēneša laikā kopš lēmuma pieņemšanas dienas no pašvaldības budžeta izmaksāt *L.A.* atlīdzinājumu Ls 300,00 apmērā par morālo kaitējumu.

Noraidīt *L.A.* pieteikumu daļā par Valkas rajona Trikātas pagasta 2005.gada 26.septembra lēmuma Nr.8 (sēdes protokola 5§) atcelšanu daļā, ar kuru noraidīts *L.A.* 2005.gada 22.augusta iesniegums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 4700,00 apmērā, kā arī par personiskā un mantiskā kaitējuma atlīdzinājumu.

Noraidīt *L.A.* pieteikumu daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu Ls 4700,00 apmērā, kā arī par personiskā kaitējuma atlīdzinājumu.

Izbeigt tiesvedību lietā pēc *L.A.* pieteikuma daļā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu daļā par mantiskā kaitējuma atlīdzinājumu, sakarā ar to, ka lieta nav izskatāma administratīvā procesa kārtībā.

Piedzīt no atbildētāja par labu *L.A.* viņas samaksāto valsts nodevu 10 (desmit) latus.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese (paraksts) Dz.Amerika

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

Tiesnese Dz.Amerika

Rīgā, 2007.gada 4.aprīlī